Mustafa Köz

YENGEÇ SEPETİ

mavi KİTAPLIK

YENGEÇ SEPETİ

Mustafa Köz

mavi KİTAPLIK

Mavi Kitaplık Yayınları : 3
Şiir : 2
Birinci Basım : Ekim 1992

ISBN 975-7360-00-7

Kapak Düzeni: Hakan Özdemir
Baskı : Yalçın Ofset

Mustafa Köz

YENGEÇ SEPETİ

Şiir

MAVİ KİTAPLIK Yayınevi
Salkımsöğüt Sok. 2/4
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 513 27 17

Mustafa Köz'ün Yayımlanan Kitapları:

Ay Düşü
Şiir/ Temmuz 1990 / Akyüz Kitabevi

Su Resimleri
Şiir/Eylül 1991 / Akyüz Kitabevi

ZAMAN PRELÜDÜ

Meyve kördür,
gören ağaçtır.
René Char

I.

Bütün
nehirler
bir büyük suda
boğulur sonunda

ve bütün denizler
geniş zamanlıdır.

Orada
iğde, patika, zeytin
ve serin
sedirlerin orada
ağda, ağaçta tuz ve yaz
zaman ve kendin.

II.

Sabah,
günün yanaşması
akşam,
gecenin çömezi.

Zaman,
ırgalar durur
bütün dallarını dutun;
kelebeğe dönene kadar
kozasındaki kurt.

III.

Gümüş hevenkler balkır
çardakta;
su soğur, yara soğulur
kuru dere yatağını dolanır
salyangoz,
çakıl taşlarında kalır
aklı
dereciğin.

Yassılmış bir taşın
sekerek gölün durgun
yüzünde,
gide gide değdiği son
çıtırtısı da durur
yaprağın;
tek bir giz bırakmadan
yukarda,
göğün başladığı mavide.

IV.

Yaprağın kenarını
kemirir tırtıl
çörten çürür
sudan, pastan;
zaman,
sarmaşıkları sarar
ağır aksak

nar, sütleğen
zakkum ve pıtrak
bürür bahçeyi;
birikir körpe
otların altında
yokluk.

Hep aynı gülü dokur
yeryüzünün gergefine
o bahçe;
çözerek ipek çilesini
günışığının,
âşinâ bir göğün sarnıcında.

V.

Yazın söylencesi
başkadır kıştan,
çinko oluk
kırık kapı ve akşam
fısıldar bahçeye,
koruluğa bildiğini:
bir çıngı topraksınız
şuracıkta,
işte, gövermiyor görün ki
hiçbir dal,
söz geçiremezse köküne
ağacın dirliği.

VI.

Ağacın musahibidir meyve,
bahçe de böyle bilir bunu;
bunun için sim ile
simya arasına fitne
fesat karıştırır kurşunun
eriştiği yerde günaşırı.

Bilmez fakat,
koruluğa söylediği
mutlak bir şey vardır
sarıasma kuşunun.

VII.

Saklar yarasını
sarılasma kuşu
kanadının duldasında;
dokunmaz bu kadar yara
kuş olana.

Göğün kumunu çizer
bir uçtan
bir uca
erinmeden, upuzun.
Günışığının şarkısını
söyler şen şakrak,
ateşin ve suyun
hercümercinde bir daha.

Ülkem günyüzüdür,
eşkâlim belli
serin sedirlerin
orada
vuracaklar beni,
lamı cimi yok.

VIII.

Uçtuğu yeri
karartır
alakarga,
iki ekin zamanı
ilkyazda,
sonyazda.

Tutmuş gezdirir
elinden,
bir güz kelebeğini
yabançileği;
tekdüze gökkuşağı
altında,
sağnaktan sonra,
patikada.

IX.

Bir safirin düşü, gömü üzerine;
dalın meyveye verdiği giz,
yalnızlığı üzerinedir ağacın
gizlice dağılırken söz,
zamanın koruluğu üzerinden.

Usul usul ağarır ortalık,
çekilir korulukṭan sis.

Koruluğun uğuldarken çıkardığı ışık,
akasyanın açarken çıkardığı ses,
ayın sekide, örende bıraktığı iz
böler günü ikiye ortasından.

Bahçenin üç köşesinde tirpitler
tırmıklar, makaslar, çapalar
bir çift nalın ve bir tel kafes
unutulur her zaman.

X.

Her zaman o kuyuya
düşer bir çocuk, unutup niçin
düştüğünü her defasında.

Dizleri parçalanmış, göyneğinin
yakası kanlı, küften, naftalinden
belki de hiç değil.

Çatılara inanmaz çoğun. Uçurtmalara,
bacalara. Anılardan eprimiş yüreği;
belleği hep aynı adı unutur: Kim? se
bakmaz geçerken günler, eğil-ip ipleri
ekler birbirine: Kısa.

Alnını eğer kuyuya;
düşünür uzun uzun.

İKİLİKLER
(2+2)

Kilimanjaro'nun doruğunda
her zaman kar vardır

ama siz bunu göremezsiniz,
burnunuzun ucunu göremediğiniz gibi.

I.

Gece

Kırık sese dön,
ey kırların ecesi

ne çalı ne puhu
bembeyaz çingene.

II.

Ölüm

Yeis ve şölen,
ey ayların ecesi

ne taşlık ne mahlep,
bembeyaz çingene.

III.

Uyku

Soyut at, kuru yosun
göğ çiğit, sim ve sele.

Kile gömdüğün göktaşı,
bitişmiş ölümle, her şeyle.

IV.

Dirim

Kurşun cıvıltısı,
yakılmış ten, oracıkta.

Üç kanatlı baykuş;
kefen, kundak ve lonca.

V.

Nesne

Gazocağı, çini tabak
etli başaklar, üzerlik

At nalı, sacayağı
endaze, kürt kilimi.

VI.

Uzaklık

Kıyıda sandal,
göğün havlı ucu.

Çitlenmiş bulut,
akrep ve anahtar.

VII.

Kuşuçumu

İki dağ köyüyüz
aslında seninle,

ne dostluğumuz belli
ne düşmanlığımız.

VIII.

Afrodizyak

Son yıldızı da
kaydı gövdemizin,

körüğü üfle, remil bak
baştan çıkar kızoğlankızlığı.

IX.

Kakofoni

Töy atın toynağı
tez aşınır şosede.

Susmakla iy'olmaz
toygarın yarası.

X.

Canlılık

Arı un, yıkık değirmen
rüzgâroku, sudolabı

içi geçen yemiş,
yokuşu tırmanan çimen.

XI.

Penes para, işlek
gölgesi çitsarmaşığının

tahtaboş, taşlık
ölü yıkayan kış kuşları.

XII.

Koştukça küçülen gök,
güz kuşlarının gözünde.

Gizli kapaklı hiçbir şey
kalmamalı aramızda.

XIII.

Yol

Niçin deşildi
bu kadar mezar?

Büyüyen yol,
gitse daha çok.

XIV.

Sabah Yeli

Sağ eli ile dürtüyor
pervazı sabah yeli,

çer çöp birbirine
dışarda biri var.

I.

Hengâme

Tahviller, borsalar
günlük kur ve LSD

TV dizileri, ganyan
hard rock, slow ölüm

II.

Futbol, lotarya
önyargı ve YDD

Bizi bir tutan
ne şimdi burada?

III.

Soğuyor dünyanız.

Yıldızlarınız bile
sönebilir yarın,

yarın alabilir
sizi bir düşünce.

EPİKLER

Konur atın beline ben bineyim,
kara pulat öz kılıcım ben çalayım.

...

Döne döne savaşayım,
döne döne çekişeyim.

(Dede Korkut Kitabı'ndan)

I.

Nerde olsa bulur seni gündönümü,
abart alnının kırışığını, hadi durma
yeri geldi bunun!

II.

Kalbini sürüyor ileri,
yenilgide. Yengide frezya
takları içinden geçiyor Likya,
zaferden sarhoş gibi.

III.

Mağrur kumandan, ikiyüzlü, alçak
kıl aldırmıyor burnundan şimdilik;
savaş çoktan bitti oysa, bunu
çocuklar bile biliyor.

IV.

Onun da bir yavrusu var barışta,
değirmentaşı gibi bir oğlancık.
Ve iyi günde, kötü günde
dudak payı kadar olsun
uzak kalamayacağı karısı.

V.

Ayrı ama şimdi
meme uçlarından onun
savaş kötü iş,
bunu o da biliyor.

VI.

Ucu yok, bucağı yok
kurulan düşün
savaş bitti,
küpe olsun kulağına bu söz
biri söylemeli bunu ona.

VII.

Gidenler iki adımda dönüyorlar geriye
toprağın sisiyle kabarıyor içleri,
buğday kadar gereklidir savaşta kuşku.

VIII.

Yer aç konuklarımıza kumandan,
usta sayılırsın bu işte sen
çıkrığın sesi dindi, geliyorlar
ama geliyorlar diyorum size,
fundalara sürterek gölgelerini
soylu gölgelerini, atak ve bıçkın
ve gözüpek kendilerinden.

IX.

Kimseler çağırmıyor onu artık, olan oldu
eh, olacaktı sonunda! Kız sesli Likya öldü.

Duyurun bunu dostlarınıza, düşmanlarınıza
güzel kokular sürünsünler bunun için;
öd ağacı yaksınlar ve semiz buzağılar
kessinler güçleri yeterse.

X.

Orada da sürecek bazı şeyler,
tırnakları uzayacak bir süre
ve cehennemin dibinde de olsa,
gelip bulacak onu çürüme.

HAİKULAR

Yalnızlık,
tek ağaçlı bahçe.

Adonis

Üçüncü Tekil Kişi

I.

a

Tek başına duruyor,
ne varsa
tek başına.

b

Hışırtılı bir
rüzgârın yanında,
sabah akşam.

c

Kuruyan mendilini
bırakıyor
çitte, nehre.

II.

Eğilip tutuyor toprağı,
bir avuç anı kalkmış da
silkinmiş gibi dal ucu.

III.

Geçmesini bekliyor güzün;
kuşların biriktiği dalda
yanık kokusu.

Yağmur Sıkıntısı

IV.

Köy yolu:
dille diş arasında
bir sap katırtırnağı.

Köknar

V.

İncire
özeniyor köknar,
yaprak döküyor.

Başkası

VI.

Adaçayı ve kekik
taşıyor kucağında biri,
kötü günler için.

VII.

Elinde bir dağın anahtarı
nerden almışsa almış,
sıyrılıp düşüyor yere.

VIII.

Gökyüzüne bakıyor
dikip bakıyor
ama gözlerini.

IX.

İki kara leke
yüzünde gözleri,
her şeyi anlasalar iyi!

Güz

X.

Ovaya kurulmuş
bir kapan gibi
geriniyor yukarda gökyüzü.

XI.

Ansızın yağmur,
su içinde
nehrin üstü.

Yalnızlık

XII.

Kalkıyor çömeldiği yerden,
havayı kokluyor göz ucuyla
ah, yalnızlık bu!

XIII.

Döne yıkıla geliyor kış,
kalbi bir kelebek ölüsü şimdi
kendi ölüsünü arayan, ovada.

Kış

XIV.

Ovanın geleneğidir bu,
kış gelse de
gelmese de üşüyecek.

XV.

a

Kararmış gümüşleri
ovuyor kadın, külle
akşamın çatağında.

b

Görmese de
biliyor
bunu adam.

c

Oğlu gittiği zaman da
yapmıştı
çünkü bunu.

Sığırtmaç

XVI.

Höyüğün üzerinden
aşırıyor sürüsünü çocuk,
dağı taşı tutuyor ıslığı.

Kertenkele

XVII.

Kuyruğunu arıyor kertenkele,
nerde bıraktığını
bilse bulacak.

Yangın

XVIII.

Bir baştan giriyor,
öte baştan çıkıyor
harım yılanı.

Temmuzkuşu

XIX.

Yaz boyu söyleştiğimiz
temmuzkuşu bile
hatırlamıyor bizi.

İkindi

XX.

Çın çın ötüyor
kanyonun ıssızlığı,
gögün kilerinde.

Akşam

XXI.

Akşamı bağlıyor
adak ağacına köyün delisi,
pek de akıllı görünüyor uzaktan.

Gece

XXII.

Dün uzun sürmüştü gece,
çemkirip durmuştu
köpekler kapıda.

Ayışığı

XXIII.

Çatlak bir anforadan
sızıyor ayışığı,
ahlatın dibinde.

Gölgeler

XXIV.

Tok zeytinler gibi
ışıldıyor mürverin yemişi,
yanıltıyor geleni geçeni her mevsimde.

Ay Nöbeti

XXV.

Dinelmiş bizi gözlüyor ay,
böğürüyor dışarda gece,
düzü bayırı geçirmiş eline.

XXVI.

Ayın da payı var
yalnızlığında
temmuzkuşunun.

Öteki

XXVII.

Ah, ölüyor o
hiç olmazsa,
daha kötüsü de olabilirdi!

EPİGRAMMALAR

Kara karıncayı
görür kara gece,
ayırır ak kuşu
boz kuştan

Epigramma 1

Nakış

Kaldırır vurur sabrını yere, karınca.
Ak sütuna kara yivdir sabır;
işler kendini vara yoğa,
yok yere.

Epigramma 2

Oyun

Yoklar ölümün dış kapısını ıssızlık;
bir horoz esner çitte, uzun uzun
pes perdeden. Darı tanesi kadar olsun
yokmuş aklımız. Yaşam bu.

Epigramma 3

Tekdüze

Bellidir atlıkarıncanın yolu,
bir arpa boyu.
Gider gelir gögün
cibinliği içinde.

Epigramma 4

Bellek

Günün sesini üfürür
boruçiçeğinin kulağına
balarısı, sessizliğini;
yitirip iğnesini yarı yolda,
orda burda.

Epigramma 5

Çelişki

Sorular sorun, sorular sorun
en iyi böyle akıyor demirin pası
sormak, karışmaktır yaşamına
sevdiğinizin;
doğrultup aklınızı bilincin
örsünde.

Epigramma 6

Bilinç

Kim gördü örüşünü
istiridyenin, incisini;
bilincin mihenktaşından
başka.

Epigramma 7

Yanlışlık

Çeldi aklını rüzgârgülünün
çukurotu, lavanta tohumu,
günlük ağacı:

kuzeyden.

Geveledi durdu,
defne yaprağını
elma kurdu:

yanlışlıkla.

Epigramma 8

Evolution

Birden mi oldu çekirge,
çalı çırpı, od ocak
aklına getir, duruşunu
kirazın;
çağlanın, böğürtlenin
dışında.

Epigramma 9

Tüze

Aklın safrasıdır yasa ve düzen
işte, eşitliği bozuldu dirliğin;
bir günün sonunda dağıldı et:
52. gece,
kaşla göz arası.

Tutku evcildir cinnetten;
açıklanamaz gerçek,
taşın güle
dönüşüyle.

Epigramma 10

Yasa

Dağılan bir yaraya bakar gibi
bakmayın yaşama;
acılar öğrenilmez anılardan.

Düşünün, düşünmek cesaretidir
aklınızın:

Yaşam, aldatıyor sizi ölümlerinizle.

— Her gülün ömrü yeter,
onarmaya yaprağını.

Epigramma 11

Ritüel

Bakır bir bakraçtır,
bırakır taşlıkta güneşi
gün.

Etle kemik arasında
durmaz her zaman
kan.

Çürüyen diş, sıyrılan deri
kırık iğne:

— Bir taş da çoğuldur bazan,
sessizlikte.

Epigramma 12

Şey

Gürültüyle kırılır
gök.
Gözün gördüğü yerde
boşluk.
Dokunduğu yerde
nesne.

PROLOGLAR, MONOLOGLAR, EPİLOGLAR

Varlık, ancak kendi konusu çerçevesinde var olabilir ve hiçbir gerçek, düşünceden bağımsız olamaz.

G. W. F. Hegel

I.

Düşüncenin çerçisi, aklın zangocu
duygunun bezirgânı, şiirin yapı işçisi
yaşamın taşeronu. Sindi eşyaya kokun.
Çıtırdıyor elinin altındaki bambu,
bir dal geriniyor çatıda, ıhlamurun
dibinde. Rüzgâr itiyor camı enikonu,
buruşuyor rezeler şuncağız soğuktan.

Her oda bir dehliz gibi açılıyor
sofaya: Kuşkulu ve girift.

Yalnızsın. Bu, gün kadar aşikâr;
yüksünme, al bu övgüyü, şiirin için.
Yaşamı belirleyen bilincimiz değil,
bilincimizi belirleyen yaşamın kendisidir.
Doğru. Ya şiir, neyi değiştirir, bilincin
andacı olmazsa bize. Bilince dönmezse
eşyanın özündeki giz ve töz.

Kesik bir kuyruğu andırıyor telis perde.

Fırdolayı dönüyor pervane, ampulü;
çarpıp düşüyor döşemeye,
sıyrılan sıvayla birlikte.

II.

Çırpa çırpa eskitmiş ellerini
sevinçten birbirine. Ah, nasıl da kar
atıyor dışarda; hışırdıyor basamak.
Tırmanıyor eşiği, yüreği boyundan
büyük bir çocuk, çarçabuk.
Silkiyor atkısındaki karı, ağır.
Serin değil, bunu bilin, ora kadar
odanız. Yeğdir sabahın şerri, akşamın
hayrından. Gün düştü, sabrın
ilmeği çözüldü; mermeri eğip
bükerken su, damlaya damlaya yalağa.

İlk imini kim koyacak şiirinizin?

Örüyor örümcek, duvarda ağını
iki ters bir düz, bütün gün.

III.

Ey gözütok dilenci, ey ozan
unut o şiirini,
geri ver aldığın övgüyü;
çözüldü şirazesi yaşamın
aşktan, umuttan, tasadan.
İyi bir söz dile,
kutsa bağışlayanını,
bu, senin hakkın.
Elin ele ettiği zulümdür çünkü;
göz, saklar gördüğünü,
gördüğünden
üç yarım sözle.
Bağışlama *sözün*
sözle düşmanlığını,
dostluğunu riyayla
doğrunun. Gördün,
en iyi yalan bile
tutmuyor gerçeğin yerini.

IV.

Yengeç sepetine bakıyor çocuk,
okunmuş bir suya bakar gibi.

DİYALOGLAR

Gerçek, eşi az bulunur bir incidir; kötü kişi, kulakları olmadığı için bu inciyi takamayan timsaha benzer. İnciyi timsaha attınız mı, süslenecek yerde, bunu yemeye kalkar.

Bernardin de Saint Pierre
(Hintli Kulübesi'nden)

Erkek

Tutun kaldıralım şu peykeyi ucundan,
ot yiyen etçil kuşunu herkesin.

Kadın

Bunun için mi teptik biz bunca yolu;
yük taşımak, karışmak için mi ona buna?

Onlar

Erir her şey büyünün buyruğunda,
eskil lahitler gibi arar insan kendini,
büyütür hiçliği içinde, dışında, kapı aralığında;
bulur aradıklarını, yitirdiklerini de.

Erkek

Öyleyse bir sıyrık bile değiliz biz henüz,
ama kanıyor yine de tenin binbir yüzü.

Kadın

Evet, bilgesiniz herkesten, aşağı yukarı
ama bu, böbürlenmenizi gerektirmez ölümle.

Onlar

Bilge olmak için mi geldiniz siz buraya?

Eğri büğrü bir aşk geçirmişsiniz elinize,
sevinçlisiniz, çünkü tek aşk bu, ele geçen
tek ayrılık, tek ölüm, tek kösnü.
Şimdi düşünün bunu biraz, hakkınız değil
bu kadarına ama düşünün bir kez daha
başınıza gelecekleri.

Kadın

Korkularıyla kalabilir orman,
böyle çok olması ondan.

Erkek

Çok, ama yalnız.

Yabancı

Çayır otundan farkınız yok sizin
bizim gözümüzde;
onun da derdi günü aya bakmak
ve savrulmak en yeğni yelde bile.

Kadın

Önce ben gördüm dalla kök arasındaki utkuyu,
önce ben gördüm dirimle kalım arasındaki özsuyu.

Erkek

Bu bir ayrıcalık mıdır sizce,
bütün bütüne ayrı düşmek midir herkesten?

Kadın

Belki de.

Gömütlüğü dolandım dün, ikindi;
herkese sordum aklımdan geçen o soruyu.

Erkek

Şimdi benim sorduğum gibi mi?
Gözlerinizi belerterek...

Kadın

Evet ama, konuşmuyordu onlar,
hiçbir giz kalmamış gibi sanki;
yaşadıklarından, ölümden, sevinçten ve her şeyden.

Onlar

Ah, sizi gidi yalnızlık kumkumaları,
yarısını kullanın hiç değilse yüreğinizin
uyum için,
oturmuş birbirinizi yiyorsunuz, yeri mi bunun?

Erkek

Dövüş değil bu bizimkisi,
bilmeye çalışıyoruz kim daha yüce
şu başıboş dolanan dolunaydan.

Kadın

Ve tutsak mıyız biz şimdi ülkemizde,
onu da söyle.

Yabancı

Bilmek, sorumlu kılmayacak mı sizi,
o da tutsaklık değil midir bir bakıma?

Kadın

Kaygılarınız mı karıştırıyor aklınızı,
böyle diken üstünde olmanız ondan mı?

Erkek

Önemsenmek yoruyor beni daha çok,
bir de görmek, ulusun aymazlığını.

Kadın

Doğru olmasını isterdim bu sözlerin,
o zaman anlardım belki, kaygının, ülkünün
bir işe yaradığını ve sizi yiyip bitiren
şu üç başlı korkuyu.

Yabancı

Canın yongasıdır ten.
Bir damla toprağınız olmadı sizin,
tutsaklık için.
Özrü teninizde arayın biraz, çünkü
tutsak olan odur.

Kadın

Karışma her söze yabancı;
yenisin daha buralarda sen,
her yerde ayrıdır insanın ülküsü, kaygısı
utkusu ve yası.

Yabancı

Susmayı çok isterdim, ama bırakmıyor
buna göçebe ruhum.

— Bir içgüdü de olabilir özgürlük, bana kalırsa —

Erkek

Konuş öyleyse, seni dinleyecek yoksa,
neye yarayacaksa konuşman.

Kadın

Titizsiniz, her şeye alışkanlığınızdan belli bu,
ya da hep aynı işleri yapmanızdan
günler geceler boyu.
Az konuşuyorsunuz, dilinize güvenmediğinizden mi
bu gizliliğiniz?

Erkek

Susarken de konuşabilir insan,
konuşmayı ve susmayı biliyorsa.
Geveze dedirtmem ben kendime,
söz açıldı diye söylüyorum bunları size.

Yabancı

Zamandan ve mekândan münezzehtir söz;
durudur her şey: duman, ışık, tanrı, tütsü ve toz
sırasında aynı düşünüyoruz bu yüzden.

Kadın

Yasalarla mı beliriyor sözün gücü?

Erkek

Hayır, gördüğünüz boyutuyla eşyanın;
yasalarla değil, yazgılarla...

Kadın

Tanrınızın parmağı var desenize bu işte de.

Onlar

Gümüş çiviler çakıyor atların nallarına,
eyerlerine sırmalı kolonlar vuruyor onlar
elmas çubuklar iliştiriyorlar kargılarına,
somaki kurnalarda suvarıyorlar atlarını.

Sizin çın çınlı düşlerinizden öte
ne var ki elinizde avucunuzda.

Kadın

Düşlerimiz de yeter, düşlerimiz de...

Yabancı

Her şeye sevinme akılsız kadın,
düşler bile çürüyor, anılar gibi...

Alışmam gerekecek galiba sizlere,
bu hırgür içinde yaşayacağım anlaşılan;
ancak birçok şey de öğrenebilirim aranızda
boğaz tokluğuna da olsa.

Kadın

Görmüş geçirmiş birisiniz besbelli;
sözlerinize alınmıyorum bu yüzden,
herkes sizin gibi konuşur biraz kızınca,
yine de istemem alışmanızı,
sırtınız pek olsun şimdilik.

Erkek

Bağışlamanızı sevdim bu kabalığı,
hem akılsızlığınızı hem bilgeliğinizi
gösterebilir bu ipince davranış.

Yabancı

Köleler, forsalar, halayıklar, karavaşlar
kendi işlerini yapıyordu herbiri: sabırla.

— İlkel bir duygudur sabır, size kalırsa —

Sarayda, arastada, tapınakta, mabeyinde
iş bile denemezdi ama yaptıklarına;
hoş tutmak erkeğini, düğmek akan suyu,
avunç bulmak bu dirliksiz düzenden.

Onlar

Gerçeği mi arıyoruz hepimiz,
akılla mı, sezgiyle mi ne ile?

FRAGMANLAR

Neydi sızan, kan mı gül mü derinden;
kayar gibi kayalığa o gemi?

(O atlas, o rüzgâr, o ıskarmoz)

PARADOKS

I.

—İnsan, ya tanrı'ya inanır ya şiire
ortası yok bunun.

Ey sevgili, beni
öp de seni düşüneyim yeniden.

Kıt kanaat yaşadık o acıyı
ne oldu!

Hem durmayalım burada hepimiz
yalın ve yalnız,
gülden de kokudan da ölebilir
insan pekâlâ.

II.

Herkes kendi tanrısını sever,
kendi sanrısını büyütür içinde.

(iz ve beyaz)

her aynanın günahı vardır
utanır biraz

(giz ve ıtır)

belki
yaradır
bu,
biz birazdan ölürüz.

Ah, o kadar olsun anlardınız o acıyı
ne oldu!

(güz, ardıç, safran ve betik)

mineçiçekleri de geçti,
— biz istedik.

İçimizden ne geçti ise
dışımızdan da o geçti, ne iyi!

(saz, alıç, taflan ve sedef)

ve yine yaz, yine yaz
beyaz süsenler içinde o gemi
geçti mi,
— kim bilir.

Yekpâre bir gülün ortasından
geçti o gemi,
üfürerek yâsin sûrelerini
kandil gecelerinde.

Ah burda, işkilli bir aşkın
ölümle bitiştiği bu yerde,

(âyet ve şiir)

birdi inanan için.

HOMO SAPİENS SONE

Buğdayın özündeki çentik,
hamura dönen un.
Suya belenmiş çeltik,
eriye eriye büyüyen mum.

Erdem değildir sevinç,
giderken kardeşler uzağa;
mermerin damarında erinç
kanla karılıyorken daha.

Sesini tutma ey insan,
ağzın yüzün yağ, kandil
gül batıyor ne tutsan
eline diken değil.

Durduk, döndük, usandık
bir dolu eski püskü,
— bir de o ceviz sandık.

SU VE US

Y. Andız'a

I.

— İki dal arası büyürmüş kuşlar.

S. O. S, yal ve izmarit.
Bir aysbergin altından da
balıklar geçer — unutma —
ve batmakla kurtulmaz hiçbir titanik.

Yalnız sığ sulara mı inanmalı insan,
— ne büyük yalan —
ya o kıyıda suyu eşeleyen çocuklar?
Yalan yanlış dönüyormuş bu dünya,
— ne büyük medya —

II.

Kitli kapı, paslı kilit, us / lu su
"Kutlu Gün", bilge gerçek, gizli giz.

"Büyük İnsanlık"
"Tiocfaidh ar ca"
"Cogito, ergo sum"
ve sonra suyun
altı da sudur, üstü de su;
kumun altı da kumdur, üstü de kum
göğün altı da göktür, üstü de gök.
Ve sonra bir yanı kalır usun,
ama eğri ama uzun
sonrası yok.

Us / ta ve Su / da

Sapsarı bir sayhadır dünya,
resmi mühür ve imza:

Koyduğum son nokta sevi,
sonra kırılır divit.

İÇİNDEKİLER

Zaman Prelüdü, 5
İkilikler, 17
Epikler, 27
Haikular, 35
Epigrammalar, 49
Prologlar, Monologlar, Epiloglar, 63
Diyaloglar, 71
Fragmanlar, 83
Paradoks, 85
Homo Sapiens Sone, 88
Su Ve Us, 89